

Titlu în limba română: *Dragă copilă.*

Titlu original: *Liebes Kind.*

Copyright © 2019 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/
Germany.

© 2021 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Accastă carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Ilustrație coperta 1: Ștefan Ioan

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAUSMANN, ROMY

Dragă copilă : thriller / Romy Hausmann; trad. din lb. germană de
Mădălina Tvardochlib. - Iași : Lebăda Neagră, 2021

ISBN 978-606-9682-64-7

I. Tvardochlib, Mădălina (trad.)

821.112.2

Romy Hausmann

DRAGĂ COPILĂ

Thriller

Traducere din limba germană
de Mădălina Tvardochlib

Lebăda Neagră

Iași, 2021

Cuprins

Noaptea accidentului	13
Două săptămâni mai târziu	149
Epilog	425
Mulțumiri	427

În prima zi am pierdut, deopotrivă, noțiunea timpului, demnitatea și o măsea. În schimb, acum am doi copii și o pisică. Am uitat numele copiilor, dar pe al pisicii l-am reținut: domnișoara Tinky. Am și un soț. E înalt, are ochii gri și părul scurt, închis la culoare. Îl privesc cu colțul ochiului în timp ce stau aproape de el, pe canapeaua jerpelită. Îmbrățișarea sa face ca rănila pe care le am de-a lungul spatelui să pulseze de parcă fiecare dintre ele ar avea o inimă. O tăietură îmi arde fruntea. Din când în când, văd negru în fața ochilor sau fulgere albe. Atunci, încerc pur și simplu să respir și atât.

E greu de zis dacă e seară, de fapt, sau dacă doar așa a decis el. Ferestrele sunt acoperite cu plăci de izolație. El e cel care face ziua și noaptea. Ca Dumnezeu. Încerc să mă conving că ce a fost mai rău a trecut, dar intuiesc că va trebui să mergem, curând, împreună în pat. Copiii s-au îmbrăcat deja în pijamale. Băiatul are o pijama puțin cam mică, în timp ce fata poartă una mult prea lungă. Copiii stau pe jos, la doar câțiva pași în fața canapelei și își încălzesc mâinile cu ultimele adieri de căldură venite din sobă. Focul mistuit, transformat într-un morman negru,

este străbătut încă de câteva vene roșiatice. Vocile senine ale copiilor, care chicotesc fericiți, se amestecă cu anomalia întregii situații. Nu înțeleg prea bine ce spun. În timp ce mă gândesc cum le voi omorî tatăl, le aud vocile înfundat, ca prin vată.

Noaptea accidentului

Hannah

E ușor la început. Îmi întind spatele și inspir adânc aer în piept. Mă urc în ambulanță și merg cu ea. Le spun bărbaților îmbrăcați în jachete portocalii numele mamei și că aceasta are grupa de sânge AB negativ. AB negativ e cea mai rară grupă de sânge și se deosebește prin faptul că are anticorpi împotriva grupelor de sânge A și B. Asta înseamnă că mama poate să primească sânge de la toate celelalte grupe de sânge. Știu pentru că am vorbit deja la ore despre grupele de sânge. Și pentru că scrie în cartea groasă. Cred că am făcut totul bine. Genunchiul drept începe să-mi tremure puțin abia atunci când mă gândesc din greșeală la fratele meu. Lui Jonathan îi va fi cu siguranță frică fără mine.

Concentrează-te, Hannah! Ești fată mare deja.

Nu, astăzi sunt mică și proastă. E rece, e prea multă lumină și se aud piuituri. Întreb de unde vin acele piuituri, iar unul dintre bărbații îmbrăcați cu geacă oranj îmi spune:

— Aceasta e inima mamei tale!

Inima mamei mele nu a mai piuit până acum.

Concentrează-te, Hannah!

Drumul e plin de zdruncinături, închid ochii. Inima mamei mele piuie.

A strigat și s-a auzit o izbitură. Dacă inima mamei mele încetează acum să mai piuie, atunci ultimul lucru pe care îl voi fi auzit ar fi strigătul ei, urmat de izbitură. Și nici măcar nu mi-a spus „noapte bună”.

Ambulanța sare puțin și apoi se oprește.

— Am ajuns, spune bărbatul.

Se referă la spital.

Spitalul este o clădire în care bolile sau rănilile sunt tratate cu ajutorul medicilor.

Bărbatul spune:

— Ei, haide, fetiço!

Picioarele mele se mișcă automat și așa de repede, încât nu mai pot să număr câți pași fac. Îi urmez pe bărbații care cară targa, care huruie. Trecem print-o ușă mare de sticlă, pe sub un semn iluminat strident pe care scrie „Unitate de primire urgențe”, și mai departe apoi, pe un coridor lung. Ca la un ordin, ajutoare roiesc din stânga și din dreapta; multe voci vorbesc agitate unele peste altele.

— Nu poți să intri aici! a spus un bărbat gras, îmbrăcat într-un halat verde.

Atunci când ajungem la ușa mare din fundul coridorului, acesta mă împinge puțin la o parte, spunând:

— Trimitem pe cineva să aibă grijă de tine.

Degetul său indică o serie de scaune aflate lângă un perete.

— Așază-te acolo până atunci!

Vreau să spun ceva, dar cuvintele nu-mi ies pe gură și bărbatul, oricum, mi-a întors de mult spatele, dispărând pe ușă, alături de celelalte ajutoare. Număr scaunele

de lângă perete. Șapte. Bărbatul gras în halat verde nu mi-a spus pe care scaun să mă așez. Fără să-mi dau seama, am început să-mi rod unghia de la degetul mare. *Concentrează-te, Hanna! Ești fată mare deja.*

Stau turcește pe scaunul din mijloc și culeg ace de pin și bucățele de scoarță de pe poalele rochiei mele. M-am murdărit destul de tare în seara asta. Îmi amintesc de Jonathan. Micuțul și sărmanul Jonathan, care a rămas acasă și trebuie să facă curățenie. Îmi imaginez că plânge pentru că nu știe cum să scoată petele de pe covorul din sufragerie. Sunt sigură că avem în cămară detergenții potriviți pentru asta, doar că tata a închis ușa cu două lacăte. E o măsură de precauție. Avem multe asemenea măsuri. Trebuie să ai grijă mereu.

— Bună! spune o voce de femeie.

Sar de pe scaun.

— Sunt sora Ruth.

Femeia îmi zâmbeste și îmi ia mâna să mi-o strângă.

Îi spun că mă numesc Hannah și că Hannah e un palindrom. Un palindrom este un cuvânt care e la fel, indiferent dacă e citit de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga. Ca să-i dovedesc asta, îmi spun numele pe litere, întâi de la început și apoi de la sfârșit. Sora Ruth continuă să-mi zâmbească și spune doar:

— Înțeleg.

E mai bătrână decât mama, are deja păr cărunt și e puțin cam rotunjoară. Peste halatul de un galben pal, poartă

un cardigan colorat, care pare foarte călduros și pe care e prinsă o insignă în forma feței unui urs panda, lângă care scrie: *Be happy*. Asta e în engleză și înseamnă „Fii fericit!”. Colțurile gurii mele se ridică.

— Copile, dar nu porți papuci! remarcă sora Ruth.

Îmi mișc degetul mare prin gaura ciorapilor. Mama a cârpit deja acești ciorapi, într-una din zilele ei bune. Cu siguranță m-ar certa dacă ar ști că mi-am rupt din nou ciorapii. Sora Ruth scoate un șervețel din buzunarul halatului, crezând că plâng. Din cauza găurii în ciorapi sau a mamei. Nu-i spun că e, de fapt, din cauza luminii mult prea puternice, care mă orbește, ci doar:

— Mulțumesc, e foarte amabil din partea dumneavoastră!

Trebuie să fii mereu politicoș. Trebuie să spui mereu „te rog” și „mulțumesc”. Fratele meu și cu mine spunem mereu „mulțumesc” atunci când mama ne dă câte un baton, chiar dacă nu le suferim. Nu ne place gustul, dar ele sunt importante din cauza vitaminelor. Calciu și potasiu și magneziu și vitamina B pentru metabolism și hematopoieză. Mâncăm câte trei pe zi, asta în afara cazului în care rămânem fără provizii. Atunci trebuie să sperăm că tata vine acasă în curând și că face cumpărături pe drum.

Iau șervețelul, îmi tamponez ochii și îmi suflu nasul trâmbițând. Apoi i-l dau înapoi surorii Ruth. N-ai voie să păstrezi ceea ce nu-ți aparține. Asta ar fi furt. Sora Ruth râde și pune șervețelul înapoi în halat. Sigur că întreb de mama, dar sora Ruth spune doar:

— E pe mâini bune.

Știu că acesta nu e un răspuns, de fapt, căci nu sunt proastă.

— Când pot să merg la ea? întreb eu, dar nici la asta nu primesc un răspuns.

În loc de asta, sora Ruth spune că mă va duce în camera de pauză ca să vadă dacă găsește niște șlapi cu care să mă încălț. Șlapii sunt un fel de papuci de casă. Jonathan și cu mine trebuie să facem acest lucru și acasă pentru că podeaua se încălzește greu, dar, de cele mai multe ori, uităm să ne punem papucii de casă și ne murdărim șosetele. Mama ne ceartă atunci pentru că nu e ziua de spălat rufele și tata o ceartă pe mama pentru că nu a curățat bine podeaua. Curățenia e importantă.

Camera de așteptare e o încăpere mare, de minim cincizeci de pași de la ușă până în capăt. În mijloc sunt trei mese cu câte patru scaune. Trei ori patru face doisprezece. Unul dintre scaune nu e tras. Înseamnă că cineva a uitat să facă ordine după ce s-a ridicat. Sper că a avut probleme din această cauză. După cum se știe, ordinea e foarte importantă. Peretele din stânga camerei e ocupat de un dulap din metal, cu multe compartimente care se pot închide individual, în care sunt chei, aproape peste tot, și de un pat suprapus, tot din metal. Chiar în fața mea sunt două geamuri mari prin care se vede noaptea. Neagră și fără stele. În partea din dreapta este și o chicinetă, cu un fierbător de apă pe blat. Apa fierbinte poate să fie foarte periculoasă.

De la o temperatură de 45 de grade apar leziuni la nivelul pielii, iar de la 60 de grade, proteinele din celulele pielii stagnează și mor. Apa se încălzește la 100 de grade în fierbător. Avem și noi un fierbător de apă acasă, dar îl ținem închis. Sora Ruth spune:

— Așază-te liniștită!

Trei ori patru face doisprezece. Douăsprezece scaune. Trebuie să mă gândesc. Întunericul fără stele din spatele geamului mă distrage.

Concentrează-te, Hannah!

Sora Ruth se îndreaptă spre dulapuri și se uită prin ele, deschizându-le unul după altul. De câteva ori face câte un „hmmm” prelung, iar ușile de metal se trântesc. Sora Ruth se uită peste umăr în direcția mea și mai spune încă o dată:

— Da, copilă, așază-te liniștită!

Mă gândesc, mai întâi, că ar trebui să mă așez pe scaunul care este deja tras, dar nu ar fi corect. Fiecare trebuie să facă curat după sine. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea. *Ești fată mare, Hannah.* Încep să număr în secret: ala, bala, portocala. Rămâne un scaun pe dinafară, cel de pe care pot să văd bine ușa și cel pe care îl voi trage la loc la masă atunci când sora Ruth îmi va spune că am terminat de stat pe el.

— Ei, deci, zâmbește ea și se întoarce spre mine cu o pereche de șlapi roz în mână. Sunt puțin cam mari, dar sunt mai buni decât nimic...

Mi-a pus papucii în fața picioarelor și așteaptă să-mi bag picioarele înăuntru.

— Ascultă, Hannah, spune ea în timp ce-și dă jos cardiganul, mama ta nu avea o geantă la ea atunci când a avut loc accidentul. Asta înseamnă că nu am găsit niciun act de identitate sau orice fel de documente.

Mă apucă de mână, o țin întinsă și-mi pune cardiganul în mână.

— Nu-i știm numele sau adresa. Și, din nefericire, nici persoana de contact în caz de urgență.

— Se numește Lena! ajut eu, exact așa cum am făcut și mai devreme, în ambulanță.

Trebuie să fii mereu gata să dai o mână de ajutor. Frațele meu și cu mine o ajutam mereu pe mama atunci când îi tremură degetele. Sau când uită iarăși lucruri, numele nostru de exemplu sau când e vremea să meargă la toaletă. O acompaniem la baie atunci ca să nu cadă de pe toaletă sau să facă alte prostii.

Sora Ruth a ajuns, între timp, la a doua mânecă. Simt cum restul căldurii din cardigan se răspândește în mod plăcut pe spatele meu.

— Da, spune ea. Lena, minunat! O Lena fără nume de familie. Exact așa a și notat paramedicul.

Îi simt mirosul respirație atunci când răsuflă. Miroase a pastă de dinți. Împinge scaunul, care scrâșnește pe podea, astfel încât să poată sta ghemuită în fața mea fără să se lovească cu capul de marginea mesei. Marginea mesei poate să fie foarte periculoasă. Mama s-a lovit adesea cu capul de cantul mesei atunci când a avut câte o criză.

Sora Ruth începe să-mi încheie cardiganul. Desenez cu degetul pe coapsă zig-zagul cărării ei. Dreapta, înainte,

stânga, înainte și încă o dată stânga, înainte ca un fulger strămb. Sora Ruth ridică deodată privirea, de parcă mi-ar fi simțit privirea pe scalp.

— Hannah, pe cine am putea să sunăm? Pe tatăl tău poate? Știi pe de rost numărul vostru de telefon?

Clatin din cap.

— Dar ai un tată, nu?

Încuviințez.

— Și locuiește cu voi? Cu tine și cu mama ta?

Încuviințez din nou.

— Nu vrei să-l sunăm? Trebuie să aflu că mama ta a avut un accident și că sunteți aici, la spital. Cu siguranță își va face griji dacă nu veniți acasă.

Zig la dreapta, înainte, zag la stânga, înainte, zig încă o dată la stânga, ca un fulger strămb.

— Spune-mi, Hannah, ai mai fost vreodată la spital? Sau a mai fost mama ta vreodată la spital, poate chiar în acesta? Dacă da, am putea să vă găsim numărul de telefon în calculatorul nostru superinteligent.

Am clătinat din cap.

— În caz de urgență, rănile deschise se pot steriliza și cu urină. Aceasta are efect dezinfectant, calmant și ajută coagularea proteinelor, sfârșit.

Sora Ruth îmi ia mâinile în ale sale.

— Ei, bine, știi ce, Hannah? Fac un ceai și apoi stăm puțin de vorbă noi două, tu și cu mine. Ce spui?

— Despre ce să stăm de vorbă?

Hannah

Ar trebui să-i povestesc ceva despre mama mea. Aha! Numai că, mai întâi, nu-mi vine nimic în minte. Mă gândesc continuu doar la pocnitura cea mare, care a răsunat atunci când mașina a lovit-o pe mama și cum, în următoarea fracțiune de secundă, era întinsă pe jos, în lumina farurilor. Stătea întinsă pe pământul rece și tare, cu mâinile și picioarele sucite. Pielea ei era mult prea albă și sângele, care îi curgea din multele tăieturi mici de pe față, era mult prea roșu. Carmin. În momentul impactului, sticla farurilor s-a spart chiar în mijlocul feței mamei. Eu m-am așezat pe marginea străzii, am închis ochii și m-am uitat pe furis, doar din când în când, până ce luminițe albastre au apărut din întuneric. Ambulanța.

Dar nu trebuie să-i povestesc asta surorii Ruth. Știe de mult că mama a avut un accident. Altfel, mama nici n-ar fi aici. Sora Ruth se holbează la mine. Ridic din umeri și suflu în aburii care se ridică din ceaiul meu. Sora Ruth mi-a spus că e ceai de măceșe și că era ceaiul preferat al fiicei ei, atunci când era mică.

— Îți plăcea să-și pună mereu o lingură mare de miere în el. Era o mare amatoare de dulciuri.

— Fiica mea se numește Nina, spune sora Ruth, ca Nina Simone, o cântăreață faimoasă de jazz. *My baby don't care for shows*, începe ea să cânte, dar nu prea frumos. *My baby don't care for clothes*. *My baby just cares for me*. Ai mai auzit asta?